

[Else-Merete Ross.]

placeres, og også fastsættelse af normer for indretning og udstyr skal det behandle. Men det bliver i alle tilfælde ministeren, der tager ansvaret for den endelige afgørelse.

Det anbefales i betænkningen, at kollegierådet ikke bliver for stort. Det tænkes at skulle omfatte repræsentanter for uddannelsesinstitutioner og visse styrelser og repræsentanter for de unge, hvad jeg tillægger stor betydning, idet jeg mener, at det er vigtigt at vide, hvad de studerende selv ønsker og mener.

Af andre spørgsmål skal jeg nævne, at jeg finder, det er et gode, at det gennem kollegiernes vedtægtsgodkendelse påses, at kollegianerne får repræsentation i kollegiebestyrelserne, og at opsigelsesretten begrænses.

Aldersforskellen mellem unge under uddannelse kan nok gøre en vis aldersmæssig opdeling og en vis forskellig indretning af kollegierne hensigtsmæssig. Vi er dog enige med ministeren i, at disse spørgsmål må tages op ved behandling af de enkelte projekter og være afhængige af de lokale behov.

Der har i forbindelse med dette lovforslag været mange problemer. Mit parti finder det derfor rigtig, at loven forelægges til revision senest i 1968-69 for at man på grundlag af indhøstede erfaringer i de 2 år eventuelt kan foretage ønskelige rettelser. Når der står senest i 1968-69, er det for at give ministeren mulighed for at kunne tage loven op til revision også før de 2 års udløb, hvis han selv skulle få behov for det.

På det radikale venstres vegne skal jeg anbefale at stemme for de stillede ændringsforslag.

Morten Lange: Der er en ting, der har glædet mig, hvad angår vort arbejde med kollegielovforslaget, og det er, at denne sag ikke længere giver anledning til en fortsættelse af den i øvrigt inspirerende seksualdebat, vi har haft her i tinget i dag. Den sag var vistnok engang et problem; men jeg tror, det er et af de spørgsmål, som naturen

har løst på en overordentlig charmerende og fornuftig måde. Vor rejse rundt omkring til kollegierne har vist, at kollegianerne selv er i stand til at klare deres problemer, og vort bidrag til seksualdebatten i den forbindelse kan højst være en konstatering af, at det synes, at de unge kollegieboere af hankøn laver bedst mad. De har hovedansvaret for køkkentjenesten, og det har glædet mig meget.

Vi har haft mange interessante oplevelser under vort arbejde med dette lovforslag. Det har været et overordentlig inspirerende arbejde, og det er mig også en glæde at konstatere, at lovforslaget er blevet bedre under udvalgsbehandlingen. Det var, da det blev fremsat, efter min opfattelse et fremskridt i forhold til, hvad vi havde, men jeg mener, at det under udvalgsbehandlingen er undergået yderligere forbedring.

Jeg er ganske vist ikke sikker på, at den støtteordning, vi er nået frem til, er den klogeste og rigtigste. Jeg så egentlig helst, at det var en offentlig opgave og rent for offentlige midler at opføre kollegier, men må indrømme, at jeg har en ikke uforståelig angst for, at kollegiebyggeriet, hvis det blev tilfældet, ville komme under den nedskæringskniv, der så ofte hviner her i salen. Det er måske derfor nok klogere af ministeren at holde fast på en ramme, hvad angår værelseantallet, og en eller anden procentsats for statslånene.

Jeg skal i den forbindelse så glæde mig over, at statslånsgrænsen er sat op til 45 pct., endda med en ventil for at gå højere i særlige tilfælde. Jeg tror, vi derved når et nogenlunde acceptabelt huslejeniveau, omend jeg må indrømme, at vi stadig må regne med, at kollegieværelser bliver dyre.

I det hele taget er det jo ganske rart for os at få en sådan direkte undervisning i, hvor dyrt det egentlig er at opretholde livet, mens man studerer. Et kollegieværelse til 200 kr. om måneden eller endda lidt mere tager jo uægtelig en alvorlig og særdeles væsentlig bid ud af selv den højeste støtteration, som ungdommens uddannelses-